

Sygn. akt II Ka 271/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawislak (spr.)
Sędziowie:	SSO Krystyna Świącicka SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 r.

sprawy **J. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 12 listopada 2014 r. sygn. akt II K 733/14

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżonego J. K. na rzecz Skarbu Państwa 120 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 271/15

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

w dniu 25 czerwca 2014 r. w miejscowości D., pow. (...), woj. (...) jechał jako kierujący motorowerem marki R. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 12 listopada 2014 r.:

I. oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do właściwego Starostwa Powiatowego;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem opłaty oraz 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

W dniu 20 kwietnia 2015 r. (data prezentaty) apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, przy czym apelacja ta w dniu 21 kwietnia 2015 r. została następnie uzupełniona. W złożonej apelacji, obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary i środka karnego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w zbyt wygórowanej kwocie w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy, a także wymierzeniu oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego w wymiarze 2 lat, podczas, gdy wskazane stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu oraz sytuacja zdrowotna i materialna oskarżonego przemawiają za mniejszym wymiarem zarówno kary, jak i środka karnego.

Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonego, w oparciu o treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary i środka karnego, poprzez zmniejszenie wymiaru kary, jak i wymiaru środka karnego z 2 lat do 1 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ewentualnie wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji celem ponownego i wnikliwego rozpoznania przez sąd sytuacji zdrowotnej i materialnej oskarżonego oraz jego rodziny, mogącej mieć istotne znaczenie przy zmniejszeniu wymiaru kary, jak i środka karnego.

W złożonej apelacji obrońca oskarżonego jednocześnie wniósł o:

- dopuszczenie dowodu z dokumentów, tj. kart informacyjnych leczenia szpitalnego wraz z wynikami badań szt. 45, zaświadczenia lekarskiego

na okoliczność istniejącego i pogarszającego się stanu zdrowia oskarżonego, niezbędności korzystania z samochodu przez oskarżonego w trakcie leczenia oraz istniejącego stanu zdrowia jego żony Z. K.;

- dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Z. K. zam. ul. (...), (...)-(...) S.

na okoliczność jej stanu zdrowia oraz stanu zdrowia oskarżonego, potrzeby sprawowania opieki przez oskarżonego nad żoną, polegającą na potrzebie wożenia jej samochodem do szpitala oraz poradni specjalistycznych ze względu na jej chorobę.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł złożone w apelacji wnioski dowodowe tj. o dopuszczenie dowodu z dokumentacji lekarskiej złożonej wraz z apelacją oraz zeznań świadka w osobie żony oskarżonego i jej stanu zdrowia i związanej z tym potrzebą wożenia na wizyty lekarskie przez oskarżonego. Prokurator nie oponował co do zaliczenia do materiału dowodowego dokumentacji złożonej przez obrońcę oskarżonego wraz z apelacją, oponując jednocześnie co do przesłuchania wnioskowanego świadka, albowiem z dokumentacji wynika jaki jest stan zdrowia oskarżonego i jego żony.

Sąd Odwoławczy postanowił:

1. uzupełnić zebrany w sprawie materiał dowodowy poprzez zaliczenie w poczet materiału dowodowego poświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów przedłożonych przez obrońcę oskarżonego wraz z apelacją – zawartych na kartach 77-121;

2. na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zakresie przesłuchania w charakterze świadka na rozprawie odwoławczej żony oskarżonego – wniosku nie uwzględnić, albowiem okoliczność która ma być udowodniona zeznaniami świadka jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, a wniosek ten w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.

Obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, zaś prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie wyroku w mocy. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych oraz winy oskarżonego, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy poprzestać na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni popiera zawarte w zaskarżonym wyroku stanowisko Sądu Rejonowego, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, opisu czynu jak i winy oskarżonego.

W kontekście zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. za zasadne w pierwszej kolejności uznano odniesienie się do wymiaru orzeczonej kary grzywny, zaś w następnej kolejności do okresu obowiązywania orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przechodząc do zarzutów podniesionych w apelacji przez obrońcę oskarżonego, wskazać należy, że ze szczegółowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego – także tego uzupełnionego w toku rozprawy odwoławczej w dniu 19 czerwca 2015 r. - oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy wydając orzeczenie w przedmiocie kary, wynika, że samoistna kara grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek po 10 (dziesięć) złotych każda stawka, nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko w takiej sytuacji jej wymiar mógłby zostać przez Sąd ad quem skorygowany. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213).

Oceniając dokonany przez Sąd I instancji wymiar kary przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 k.k., Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do stwierdzenia rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego. Zgodzić się należy z uzasadnieniem Sądu Rejonowego, iż wina i społeczna szkodliwość czynu są znaczne. Oskarżony kierował motorowerem mając 0,88 mg/l, a więc ilość progową z art. 115 § 16 k.k. - decydującą o stanie nietrzeźwości i zarazem o uznaniu czynu za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. – przekroczył o 0,63 mg/l. Podkreślić przy tym należy, iż stężenie alkoholu 0,88 mg/l w wydychanym powietrzu w istocie odpowiada stężeniu alkoholu we krwi równemu 1,76 ‰. W ocenie Sądu Odwoławczego nie jest możliwe powstanie tak wysokiego stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, bądź we krwi człowieka tylko po wypiciu jednego piwa, a zatem wskazywanie na tę okoliczność jako łagodzącą, nie mogło być przez Sąd Odwoławczy uwzględnione. Podobnie, nie do zaakceptowania jest pogląd skarżącego, że oskarżony w tej sytuacji nie stwarzał niebezpieczeństwa dla ruchu pieszych. Zauważyć bowiem wypada, że droga po której się poruszał, nie posiadała chodnika, a w takich warunkach, w przeważającym zakresie piesi uczestniczący w ruchu, poruszają się po jezdni. Zatem Sąd Odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, wyrażone w pisemnych motywach wyroku, odnoszące się do uznania wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, przejawiającego się przede wszystkim w wysokim stężeniu alkoholu we krwi oskarżonego, jak też odnoszące się do wysokiego stopnia jego zawinienia. Oskarżonemu nie przyświecał bowiem żaden ważny cel, ani przyczyna, dla której zmuszony był kierować motorowerem w tak znacznym stanie nietrzeźwości. Z uzasadnienia wyroku wynika także, iż Sąd Rejonowy uwzględnił również okoliczności łagodzące, a w szczególności

fakt, że oskarżony w żaden sposób nie utrudniał toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego, a nawet wyraził zgodę na skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 k.p.k. i nie był dotychczas karany.

Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości z art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Wyrokując w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie więc uznał, iż ze względu na popełnienie przez J. K. przestępstwa po raz pierwszy, karą adekwatną do przypisanego mu czynu będzie kara rodzajowo najłagodniejsza, tj. kara grzywny, a orzeczenie jej w ilości 100 stawek dziennych odpowiada prawnokarnej ocenie czynu oskarżonego oraz osobistym cechom sprawcy, zaś stawkę dzienną ustalono w najniższej możliwej wysokości. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż nawet sam oskarżony wyraził zgodę na taki wymiar kary i środka karnego. W świetle powyższego grzywna w takim wymiarze nie może być uznana za rażącą surową, a jej uiszczenie jest możliwe chociażby w systemie ratalnym, zgodnie z art. 49 § 1 k.k.w.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego, Sąd Odwoławczy w pełni zaakceptował rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym zakresie. Wprawdzie skarżący obok niekaralności oskarżonego oraz faktu jego przyznania się do winy, jako okoliczności łagodzące wskazał także stan zdrowia J. K. i jego żony, to jednak okoliczności te nie są wystarczającymi do obniżenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 1-go roku. Przesądza o tym przede wszystkim wysoki stan nietrzeźwości oskarżonego, a także zagrożenie jakie spowodują dla życia i zdrowia innych osób nietrzeźwi uczestnicy ruchu drogowego. Takie zachowanie sprawców tego rodzaju czynów wymaga zdecydowanej, a zarazem sprawiedliwej reakcji ze strony organów wymiaru sprawiedliwości.

Niezależnie od powyższego, Sąd I instancji słusznie uwzględnił także cele kary i środka karnego w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Zdaniem Sądu Okręgowego zbyt krótkie obowiązywanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie spełniłoby swoich celów w tym zakresie. Sytuacji oskarżonego nie zmienia też okoliczność, iż tracąc uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi nie będzie on posiadał dogodnego środka lokomocji, aby udać się na wizyty w placówkach medycznych. Podnoszona przez obrońcę oskarżonego okoliczność, iż oskarżony będzie musiał ponownie zdawać egzamin na prawa jazdy stanowi naturalną konsekwencję orzeczenia tego środka karnego, w takim wymiarze, za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do złagodzenia wobec J. K. zarówno wymiaru orzeczonej kary grzywny, jak też orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych bezpośrednio do właściwego Starostwa Powiatowego, jaki orzeczono w zaskarżonym wyroku na podstawie art. 43 § 3 k.k. jest w razie orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów obligatoryjny i do chwili wykonania tegoż obowiązku okres na jaki orzeczono zakaz nie biegnie.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.).

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.